

ת"פ 21622/06/20 - מדינת ישראל נגד מאה ואחת טים בע"מ, עידו ויקטור מימוני

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו

ת"פ 21622-06-20
07 פברואר 2024

לפני :

כב' השופטת אסנת רובוביץ - ברכש
מדינת ישראל : המאשימה :
ע"י ב"כ: עו"ד שני דבש ואח' (נציגי היועץ המשפטי לממשלה)

-
הנאשמים :
1. מאה ואחת טים בע"מ
2. עידו ויקטור מימוני
ע"י ב"כ: עו"ד דוד סלטון

החלטה

לפני בקשת הנאשמים להורות על זיכויים בשל העדר הוכחה לכאורה על פי סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: **חוק סדר הדין הפלילי**), ולחילופין ביטול כתב אישום מחמת הגנה מן הצדק על פי סעיף 149(10) לחוק סדר הדין הפלילי.

רקע לבקשה

- ביום 2.2.2021 הגישה המאשימה כתב אישום מתוקן כנגד הנאשמות בגין העבירות הבאות: כנגד נאשמת 1 - עבירה של העסקה שלא כדין וללא היתר של עובדת זרה, עבירה לפי סעיפים 2(א) ו- 2(א) + 1 יג לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991 (להלן: "**חוק עובדים זרים**"); (ב) כנגד נאשם 2 - עבירה של הפרת אחריות נושא משרה, עבירה על סעיפים 5, 2(א) ו- 2(א) לחוק עובדים זרים, תשנ"א-1991.
- בכתב האישום נטען כי ביום 20.6.2018, בשעה 00.00 או בסמוך לכך, בביקורת שנערכה בדוכן 'אינדי שוק' ב'שוק צפון תל אביב' ברחוב ראול ולנברג 20 בתל אביב (להלן: **העסק**), נמצאה עובדת זרה, Muntian Raisa מס' דרכון FH020069//0 (להלן: **העובדת הזרה**), אשר עסקה בשטיפת כלים. עוד צוין כי העובדת הזרה לא היתה בזמנים הרלוונטים לכתב האישום אזרחית ישראל או תושבת בה, והנאשמת 1 העסיקה אותה 3 חודשים עובר למועד הביקורת שלא לפי היתר כדין.
- ביום 5.2.2021 הגישו הנאשמים את תשובתם לכתב האישום. הנאשמים הודו בכך שבמועד הרלוונטי לכתב האישום הנאשמת 1 היתה חברה פרטית שסיפקה עובדים זרים לעסק, והנאשם 2 היה בעלים ומנהל עמוד 1

רשום בנאשמת 1. פרט לכך כפרו הנאשמים ביתר הטענות ובעבירות המיוחסות להם בכתב האישום.

4. עם חתימת פרשת התביעה והכרזת בא-כוח המאשימה: "אלה עדי", ובטרם החלה פרשת ההגנה, ביקש ב"כ הנאשמים לדחות את פרשת ההגנה ולהגיש בקשה בדבר אין להשיב לאשמה. לאחר שמיעת טיעוני הצדדים התיר בית הדין לנאשמים להגיש בקשה בדבר אין להשיב לאשמה.

5. ביום 15.1.2024 הגישו הנאשמים את הבקשה דנן. ביום 30.1.2024 הגישה המאשימה את תגובתה וביקשה לדחות את בקשת הנאשמים על שני סעדיה. באותו היום הגישו הנאשמים בקשה להשלמת טיעון ובקשה לאפשר להם להתייחס לתגובת המאשימה.

תמצית טענות הצדדים

6. טענות הנאשמים

א. אין בראיות המאשימה ולו בדל רמז מהיכן נדלו פרטי העובדת הזרה באופן שמאשש כי פרטים אלו הם פרטי העובדת שנמצאה בביקורת ולא פרטי עובדת אחרת. לטענת הנאשמים גם עדי המאשימה לא ידעו בחקירתם הנגדית להצביע מה היו פרטי הזיהוי של העובדת שנמצאה בביקורת ומהיכן הונפקו.

ב. המאשימה גם כשלה מלהוכיח כי העובדת הועסקה על ידי הנאשמת 1. הנאשמים מפנים בהקשר זה לעדותה של העדה הגב' רננה ראובני (להלן: **גב' ראובני**), אשר לא ידעה לטענתם לומר כי העובדת שנמצאה בביקורת הועסקה דוקא על ידי הנאשמת 1 ולא על ידי חברה נוספת, "הבית הלבן" אשר סיפקה אף היא עובדים לעסק. כמו כן, לטענת הנאשמים, גם בחשבוניות שהוגשו מ/20 לא ניתן לזהות את העובדת, כשאינן חשבונית המתייחסת לחודש הביקורת.

ג. אין בראיות המאשימה כל תיעוד של העובדת עובדת. אמנם הוצגו תמונות אך לא הוכח מי צילם את התמונות ובאיזה תאריך, ולפיכך, התמונות אינן קבילות או לפחות ללא משקל.

ד. יש להורות על ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק. הנאשמים מפנים בהקשר זה לחקירתו של עד התביעה מר רפאל חיון (להלן: **מר חיון**), וטוענים כי התמונה המתקבלת מחקירתו היא כי העובדת שנמצאה בביקורת נתפסה למרות שלא עלה כל חשד לגביה, וכי פקחי המאשימה בדקו כביכול ללא כל אבחנה כל מי שהיה בקומת הדוכנים באתר בו ממוקם העסק, ומדובר בהתנהלות פסולה שיש בה כדי לפסול את הראיות.

ה. יש לראות בנסיבות העניין גם אכיפה בררנית כנגד הנאשמים המצדיקה כשלעצמה ביטול כתב האשום, שכן בהתאם לסעיף 4 לחוק העובדים זרים, כתב האישום היה צריך להיות מוגש גם כנגד העסק ועד התביעה מר מתן כהן (להלן: **מר כהן**), אשר סיפקו לעובדת את ציוד העבודה ונתנו לה את הנחיות העבודה. הנאשמים מפנים בהקשר זה לעדותה של גב' ראובני.

7. טענות המאשימה

א. ראיות המאשימה בנוגע לפרטי העובדת שנמצאה בביקורת מוצקות ואיתנות. המאשימה מפנה לשתי ראיות מהותיות שהוגשו על ידה: תעודת עובד ציבור (מ/21) וכן דו"ח פעולה עליו חתום העד מר חיון (מ/1). כמו כן, מפנה המאשימה לדו"ח הילוות לנתין זר (מ/2). מעבר לכך טוענת

המאשימה כי הוגשו לסניגור חומרי החקירה (שרשימתם מצורפת כנספח א' לתגובה) אשר אמנם לא הוגשו בשלב פרשת התביעה בשל היעדר זהות ספציפית של עורכם, אך קיומם מחזק את הטענה כי העובדת זוהתה ופרטיה אומתו.

ב. הישענות הנאשמים על תשובת העדים לעניין דרכונה של העובדת אינו מעלה ואינו מוריד שעה שהעדים סיפרו בחקירתם על הליך הזיהוי התלת שלבי שערכו בחקירתם. כמו כן, העד מר ואדים זינגרמן חקר את העובדת במתקן ההגירה ואישר את פרטיה. מסמך זה הוגש כמוצג מ/22, אשר הוגש לתיק לביצוע הפעולה ולא לתוכנו.

ג. במצב בו הודו הנאשמים באספקת עובדים לדוכן האוכל ובנוסף כשעד התביעה מר כהן העיד כי עובדת אחת אוקראינית סופקה דרכם בהתאם לחשבוניות ומסמכים שהוא דרש מהנאשמים להציג לו כדי להעבירם ליחידה החוקרת, נשמט הבסיס לשאר טענות אין להשיב לאשמה.

ד. כתב האישום תוקן בתיק לאחר שהנאשמים הגישו מסמכים לפיהם העובדת בוטחה ולפיכך נמחקה עבירת הביטוח. עם זאת, אין בתיק המאשימה עותק מתעודת הביטוח שהוצגה לצורך תיקון כתב האישום. הנאשם צריך לתת הסבר לעניין הביטוח. כך, אם הביטוח במועדים הרלוונטים בוצע על ידי מעסיק אחר, הדבר ישמש לו כטענת הגנה ואם בוצע על ידו כמעסיק, מדובר בסיוע לראיות תביעה.

ה. הנאשמים לא הצביעו על התקיימות נסיבות קיצוניות או על התנהגות נפסדת או רשלנית מצד המאשימה המצדיקה את ביטולו של ההליך הפלילי. כתב האישום הוגש על סמך ראיות מוצדקות, כשהפקחים פעלו מתוקף סמכותם. לפי החוק לא נדרש חשד לגבי עובד זה או אחר כדי לקבל ממעסיקו פרטים אודותיו.

ו. אין תשתית מספקת לטענה בדבר אכיפה בררנית. מר כהן נחקר באזהרה לביצוע עבירה. לאחר חקירתו שוכנעה התביעה כי הוא הרים את הנטל להעביר את האחריות להעסקת העובדת הזו דרך הנאשמת 1. מר כהן רכש מהנאשמת 1 שירות אחזקת מסעדה וטיפול שוטף, ולא כוח אדם. לפיכך, נקבע שלא להעמידו לדין. מעבר לכך שמורה הפררוגטיבה לתביעה להחליט כנגד מי היא בוחרת להגיש כתב אישום בהתאם לראיות המונחות בפניה.

טענת 'אין להשיב לאשמה'

8. סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, בין היתר, כדלהלן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין".

9. בע"פ 732/76 מדינת ישראל - רפאל כחלון, לב(1) 170 (1977), פסק בית המשפט העליון כי:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון בע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה

לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום."

10. אשר למונח "ראיות לכאורה" לצורך הטענה כי אין להשיב לאשמה, קבע בית המשפט העליון בש"פ 153/95 כמאל בן עטאף רחאל - מדינת ישראל, מט(2) 221 (1995) (להלן: פרשת רחאל) כדלקמן:

"ראיות לכאורה" על-פי סעיף 158 לחוק משפיעות על סדר הדין הפלילי בלבד, במובן זה שקיומן מעביר לנאשם את נטל הבאת הראיות, אך אינו מעביר על שכמו את נטל השכנוע, הנותר תמיד על התביעה. הנאשם לא יורשע בדין אלא אם כן בסוף המשפט יתברר, כי משקל הראיות שהובאו נגדו מספיק להוכחת אשמתו מעבר לכל ספק סביר. על-כן, נאשם עשוי להיות מזוכה בדינו אף אם התביעה עמדה בנטל הבאת הראיות והנאשם לא הביא מצדו ראיות לסתור את ראיות התביעה, וזאת אם היה בראיות התביעה כדי להותיר ספק סביר באשמת הנאשם. לנוכח ההשלכה המוגבלת של "ראיות לכאורה" על הכרעת הדין, נקבע כי די בראיות דלות ובסיסיות, כי משקלן אינו רלוונטי, וכי הראיות אינן מאבדות מערכן הלכאורי גם אם בחומר שהובא בפרשת התביעה קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן."

11. הכלל הוא אם כן, כי רק אם יקבע "כי אין בראיות שהוגשו לבית המשפט מטעם התביעה כדי לבסס הרשעה" אפילו יינתן בהן מלוא האמון, ויוענק להן מלוא המשקל הראייתי". במצב כזה, אין הצדקה לדרוש מן הנאשם להתגונן; שהרי אין לו בפני "מה" להתגונן, וראוי לזכותו" (י. קדמי, על סדר הדין בפלילים, תשס"ט-2009, חלק שני, כרך א', עמ' 1446 ("קדמי")).

12. לאחר ששקלתי את טענות הצדדים ובחנתי את המוצגים, שוכנעתי כי אין בטענות הנאשמים כדי להוביל למסקנה כי אינם נדרשים להשיב לאשמה. להלן אפרט טעמי.

13. אשר לזהות העובדת הזרה מושא כתב האישום - עיון בדוח פעולה, החתום על ידי מר חיון (מוצג מ/1) מעלה כי צוין בו:

"ניגשתי לעבר האישה והזדהתי בפניה כפקח הגירה וביקשתי מסמך מזהה, האישה ניגשה לעבר תיקה האישי הווציאה דרכון אוקראיני, ולהלן פרטי הנתינה:

MUNTIAN RAISA - שם הנתינה

מ"ס דרכון-FH020069 "

14. כמו כן, עיון ב"דו"ח הילוות נתין זר בחשד לשהייה שלא כדין בישראל" החתום על ידי המפקח מר חיון מעלה כי מופיעים בו פרטי העובדת הזרה וצוין בדו"ח:

"בדקתי את מסמכיו של החשוד ומצאתי כי: לחשוד אין אשרת שהייה בתוקף". כמו כן צוין בסעיף 6 "תיעוד דרכון בתוקף: כן...".

15. עוד יצוין כי פרטי הנתניה מופיעים בדו"ח פעולה ובדו"ח הילוות תואמים לפרטים המופיעים בתעודת עובד הציבור - מעמד נתין זר שהוגשה כמוצג מ/21.
16. ערה אני לכך שצילום דרכונה של העובדת לא הוגש לתיק ולתשובות העדים בנוגע לפרטי דרכונה של העובדת הזרה (ר' למשל עמ' 11 שורות 7-32 וכן עמ' 36 שורות 30-39 לפרוטוקול הדיון מיום 18.6.2023). עם זאת, בהינתן תיאור המקרה המופיע בדו"ח הפעולה ודו"ח ההילוות בשילוב תעודת עובדת הציבור - שוכנעתי כי עלה בידי המאשימה להציג בשלב זה של הדיון ראיות ראשוניות הנדרשות לצורך העברת נטל הבאת הראיות לנאשמים, וזאת מבלי שאנו נדרשים בשלב זה לדון במהימנות או במשקל שיש להעניק לראיות אלה. עוד יצוין כי ערה אני לטענת הנאשמים במסגרת בקשתם להשלמת טיעון בנוגע לדרכון ותיק החקירה שצרפה המאשימה לתגובתה. עם זאת, עיון בנספח א' לתגובת המאשימה מעלה כי היא צרפה רק רשימת מסמכים שלטענתה הועברו לסניגור כחומר חקירה, ואין מדובר במסמכים עליהם מבססת המאשימה את טיעוניה שכן הם לא צורפו לתיק.
17. אשר לטענת הנאשמים כי המאשימה כשלה מלהוכיח כי העובדת הזרה הועסקה על ידי הנאשמת 1 - ראשית יצוין כי הנאשמות הודו בתשובה לכתב האישום כי במועד הרלוונטי לכתב האישום סיפקה הנאשמת 1 עובדים זרים לעסק, לפיכך העובדה שלא הוגשה לתיק חשבונית בגין החודש בו נערכה הביקורת (ר' מ/20) אינה רלוונטית נוכח הודאה כאמור. לכך יש להוסיף כי עיון בפרוטוקול החקירה של העד מר כהן (מ/18), אשר העיד כי היה בעלי הדוכן, מעלה כי כשנשאל מי קיבל את העובדת לעבודה השיב מר כהן: **"דרך חברת כ"א מאה ואחת טים, מציג חשבוניות וחווה התקשרות סומן א-2 ו-א-3...."** (עמ' 2 שורות 6-7). כמו כן, כשנשאל מר כהן בעדותו בבית הדין איך ידע לומר לחוקרים כי העובדת שנמצאה בביקורת הועסקה דרך הנאשמת 1 השיב מר כהן: **"בדקנו. למיטב, אם אני זוכר נכון ביקשנו מסמכים מהחברה וזה המסמכים שקיבלנו. יש חשבוניות שאני זוכר שהגשנו."** (ר' עמ' 1 שורות 23-24 לפרוטוקול הדיון מיום 28.12.23). מכך יש לטעמי להסיק כי המאשימה עמדה ברף הראיות הלכאורי הנדרש ממנה בשלב זה לצורך הוכחת טענתה כי הנאשמת 1 העסיקה את העובדת הזרה, ואין צורך בשלב זה להידרש לראיות או עדויות נוספות עליהן מצביעים הנאשמים (כדוגמת עדותה של גב' ראובני), שכן, כפי שצוין בפרשת רחאל, הראיות שהוצגו על ידי המאשימה אינן מאבדות מערכן הלכאורי "גם אם קיימות ראיות המחלישות את הראיות המרשיעות או סותרות אותן", וזאת מבלי לקבוע בשלב זה דבר בנוגע לשאלת קיומן של ראיות או עדויות סותרות או מחלישות בענייננו. כך גם אין לטעמי להידרש בשלב זה לטענת הנאשמים בדבר עדותו של מר כהן ביחס להעסקתה של העובדת על ידי הנאשמת 1 (כפי שהוצגה בבקשתם להשלמת טיעון), ומקומה של טענה זו להתברר לאחר סיום פרשת ההגנה.
18. כמו כן, העובדה כי בסעיף 5 לכתב האישום צוין כי "הנאשמת 1 העסיקה את העובדת משך 3 חודשים עובר לביקורת ביום 20.6.2018....", אין משמעותה כי טענת המאשימה אינה חלה ביחס להעסקה במועד הביקורת שכן יש לקרוא את סעיף 5 יחד עם יתר סעיפי האישום.
19. למעלה מהדרוש יצוין כי ערה אני לטענות הנאשמים ביחס לתמונות שצולמו והוגשו לתיק. עם זאת, שעה שבדו"ח הפעולה (מ/1) מופיע תיאור של העובדת הזרה עובדת במקום ("**...הבחנתי באישה העומדת עם הגב אלי מנקה ושוטפת סיר גדול ניגשתי לעבר האישה והזדהתי בפניה ... וביקשתי מסמך**

מזהה...."), כאשר תיאור זה עולה בקנה אחד עם המופיע בחקירתו של מר חיון (ר' עמ' 4 שורה 28) - הרי שאין בידי לקבל את טענת הנאשמים כי אין בראיות המאשימה כל תיעוד של העובדת עובדת, ובשלב ההגנה רשאים הם להתייחס לראיות נוספות אשר לשיטתם סותרות או מחלישות את הראיות שהוצגו על ידי המאשימה.

20. נוכח כל האמור, סבורני כי המאשימה עמדה בנטל ההוכחה הראשוני המוטל עליה ואין מקום בשלב זה להיכנס לניתוח מפורט של הראיות והעדויות. לפיכך על הנאשמים להשיב לאשמה.

טענת הגנה מן הצדק

21. הוראות סעיף 149 לחוק סדר הדין הפלילי מעגנות את הטענות המקדמיות אותן רשאי נאשם לטעון ובין היתר -

"(10) הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

אמת המידה לתחולת דוקטרינת הגנה מן הצדק הותוותה במסגרת ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל - ד"ר איתמר בורוביץ ואח'** (31.03.05), שם עמד בית המשפט העליון על כך שביטול הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק הוא מהלך קיצוני, המיושם על ידי בתי המשפט במקרים חריגים ביותר. בפסיקה זו קבע בית המשפט העליון מבחן תלת שלבי לצורך בחינת תחולת הגנה מן הצדק:

"בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם במנותק משאלת אשמתו או חפותו. בשלב השני על בית- המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות.בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום..."

22. פסיקה זו אומצה על ידי בית הדין הארצי בע"פ 14/07 **מדינת ישראל - הום סנטר** (22.11.07) ובע"פ 25249-05-10 **מדינת ישראל - עלי עלייאן** (7.3.11) שם נקבע כי:

"טענת הגנה מן הצדק הינה טענה קיצונית המתאימה למקרים מיוחדים בהם עצם קיומו של ההליך הפלילי כרוך בעיוות דין ופגיעה בתחושת הצדק עד כדי הצדקה לביטולו של כתב האישום בלי לדון בו לגופו. מעצם טיבם של דברים, קשת המקרים בהם ניתן לשקול קבלת טענת הגנה מן הצדק מוגבלת והיא תחול במצבים בהם עצם קיומו של ההליך פוגע בזכויותיו הבסיסיות של הנאשם להליך תקין".

23. לאחר שבחנתי את טענות הנאשמים לא שוכנעתי כי עלה בידם להצביע על התקיימות נסיבות חריגות או התנהגות נפסדת מצד המאשימה המצדיקה את ביטולו של כתב האישום.

24. אשר לטענה בדבר ביצוע הביקורת ללא חשד ותפיסת העובדת מבלי שעלה חשד לגביה - לא שוכנענו כי פעולת הפקחים בענייננו חרגה מסמכותם לפי החוק.

סעיף 6 לחוק עובדים זרים קובע כדלקמן:

"(א) לשם פיקוח על ביצוע הוראות חוק זה או תקנות על פיו, רשאי מפקח שהוסמך לפי סעיף 5ב (להלן - מפקח) -

(1) לדרוש ממעסיק, מאדם שפועל מטעמו של המעסיק או בעבורו, ממעסיק בפועל, ממתווך כוח אדם או מקבלן כמשמעותו בסעיף 2(ג), או מעובדו של מי מהם מידע ומסמכים הנוגעים לביצוע הוראות חוק זה;

(2) להיכנס בכל עת סבירה ללשכה פרטית או למקום עבודה שיש יסוד להניח שהוא מקום עבודה של המעסיק או של עובד או שהוא מקום מגוריו של עובד זר, ובלבד שהכניסה למקום המגורים כאמור היא לצורך בדיקת קיום חובותיו של המעסיק לפי סעיף 1ה וניתנה הסכמה לכך מאת העובד הזר;

....

(ב) היה למפקח חשד לביצוע עבירה שבתחום פיקוחו, רשאי הוא -

(1) לחקור אדם שלדעתו קשור לביצוע עבירה כאמור, או שיש לו או עשוי להיות לו מידע עליה;

(2) לתפוס חפץ או מסמך הקשור לביצוע עבירה כאמור"

דהיינו, בהינתן הסמכות המוקנית בסעיף 6(א) לחוק עובדים זרים למפקח שהוסמך על פי החוק, הרי שאין בידי לקבוע כי פעולת פקחי המאשימה בעניינו (כעולה מחקיתו של מר חיון, כמצוטט בבקשת הנאשמים) חורגת מהסמכות המוקנית להם על פי חוק. יצוין כי יש להבחין בין הסמכות המוקנית לפי סעיף 6(א) לחוק עובדים זרים לבין סמכות החקירה המוקנית מכוח סעיף 6(ב), הכפופה לחשד לביצוע עבירה.

25. אשר לטענה בדבר אכיפה בררנית - לא שוכנעתי כי עלה בידי הנאשמים להניח תשתית ראייתית מספקת לצורך הוכחת טענה זו.

בע"פ 3215/07 פלוני - מדינת ישראל (04.08.08) נקבע לעניין טענת אכיפה בררנית כדלהלן:

"לשם העלאת טענה בדבר "הגנה מן הצדק", הנשענת על טענה לאכיפה בררנית, יהיה על הטוען להראות, בראש ובראשונה כי מדובר בהבחנה בין מי שהדמיון ביניהם רלוונטי לעניין, במובן זה שהוא מצדיק התייחסות דומה בשאלת הגשתו של כתב אישום. בשלב השני יהא על הטוען להראות כי בבסיס ההבחנה ניצב מניע פסול, בין אם בדמות שרירותיות, התחשבות בשיקולים שאינם מן העניין, או חלילה שקילת שיקולים שאינם ראויים. מטבע הדברים מדובר בשני שלבים השלובים זה בזה, ואשר רב המשותף להם. הנטל להוכיחם, שאיננו פשוט כלל וכלל, מוטל על הנאשם, באשר הפרקליטות, ככל רשות מינהלית, נהנית מהחזקה לפיה פעולותיה נעשות כדין."

26. לטענת הנאשמים היה על המאשימה להגיש גם כתב אישום כנגד העסק ומר כהן. אמנם סעיף 4 לחוק עובדים זרים מטיל על מעסיק בפועל דין זהה לדינו של מעסיק שעבר עבירה לפי הוראות סעיפים 2(א)(1) ו-2(א)(2) לחוק עובדים זרים, ומעיון במ/18 עולה כי מר כהן נחקר כחשוד תחת אזהרה. עם זאת, בהינתן חזקת תקינות פעולותיה של הרשות המנהלית, ונוכח הראיות שהוצגו בפנינו בשלב זה, לא שוכנעתי כי בשלב זה של הדיון יש לקבל את טענת הנאשמים בנדון שעה שלא הוכח כי החלטת המאשימה להעמיד לדין את

עמוד 7

הנאשמים עמדו שיקולים פסולים או כי הנאשמים הופלו לרעה.

סוף דבר

- .27 נוכח כל האמור - בקשת הנאשמים נדחת.
- .28 המשך דיון הוכחות יתקיים כקבוע ביום 8.2.2024 בשעה 13:30. במועד זה ישמעו עדי הנאשמים.

ניתנה היום, כ"ח שבט תשפ"ד, (07 פברואר 2024), בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.